

Arrest

nr. 154 435 van 14 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 21 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 april 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 mei 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 11 mei 2011 en 15 juni 2012 aanvragen in om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die aangevuld werden op 10 september 2012.

1.2. Op 8 april 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1 bedoelde aanvragen ontvankelijk doch ongegrond. Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf d.d.11.05.2011 en 15.06.2012 en de aanvulling d.d. 10.09.2012 ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

De redenen die worden aangehaald om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Allereerst beroept betrokkene zich op het vaderschap van een legaal verblijvend kind, met name [S.N.] [...]. Dit gegeven heeft evenwel niet automatisch het verwerven van een verblijfsrecht op het Belgische grondgebied tot gevolg. Gezien het gedrag van betrokkene vormt dit gegeven immers geen reden tot verblijf.

Zo trad hij op 02.09.2007 te Macedonië in het huwelijk met een legaal in België verblijvende vreemdeling met als enige bedoeling zijn verblijfstoestand te regulariseren. Dit huwelijk werd door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen op 17.06.2010 vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en aldus strijdig met de openbare orde. Ingevolge de nietigverklaring van zijn huwelijk worden alle rechten verworven uit dit huwelijk als nietig verklaard. Betrokkene kan zich dan ook niet beroepen op het feit dat hij gedurende een jaar in het bezit was van een identiteitskaart voor vreemdelingen. Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren.

Dat betrokkene hier nadien nog zo lang verbleef is louter het resultaat van zijn eigen houding, aangezien hij nagelaten heeft gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 20.04.2010. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kon verblijven. Het feit dat betrokkene geen gevolg gaf aan deze instructies impliceert dat hij illegaal in het land verbleef. Om die reden kan het feit dat betrokkene sinds 2009 in België verblijft en hier ondertussen verder geïntegreerd is, een appartement huurde, Nederlands leerde en vlot zou spreken, een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, werkbereid is, een vrienden-en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, niet voldoende zijn om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie.

Wat betreft de relatie en samenwoning die betrokkene momenteel onderhoudt met Mevrouw [S.T.]; om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in art. 10 §1 eerste lid 5° van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie.

Verder haalt betrokkene aan dat het niet toekennen van een machtiging tot verblijf een schending zou uitmaken van art. 8 EVRM. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat hoewel art. 8 EVRM stelt dat het recht op privé- leven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde art. 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen (zie boven).

Tenslotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 21 jaar in Macedonië en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar zijn land van herkomst of een derde land waar hij kan verblijven. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.“

1.3. Op 8 april 2013 treft de verwerende partij ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Regelmatig verblijf verstreken sedert 01.04.2010”.

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoeker geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Immers kan een verzoekende partij argumenten aanvoeren waaruit blijkt dat zij zich niet bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Verder kan een verzoekende partij een middel van openbare orde aanvoeren, dat eveneens in alle omstandigheden dient te worden beoordeeld. Ten slotte is het ook zo dat in de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt verwezen naar meer voordelige bepalingen, vervat in een internationaal verdrag. Immers bepaalt de eerste zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, *“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (...)”*. Er mag alleszins geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder artikel 8 EVRM waarvan de schending in casu wordt aangehaald.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het ingediend werd tegen de tweede bestreden beslissing, opgeworpen in de nota, dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn

2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit

3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden

Dat de overheid verplicht is in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de grondslag liggen van de beslissing; Dat deze motieven ook afdoende moeten zijn;

Dat verzoeker in 2007 in het huwelijk trad en het huwelijk in 2010 vernietigd werd

door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen; dat wegens een communicatiefout met zijn voormalig advocaat er niet tijdig in beroep gegaan werd bij het Hof van beroep te Antwerpen tegen deze beslissing;

Dat verzoeker geen strafrechtelijke veroordeling opliep; Dat deze feiten niet voldoende zijn om te gaan zeggen dat verzoeker heden een actueel gevaar vormt voor de openbare orde;

Dat deze feiten ook totaal achterhaald zijn; Dat verzoeker heden een vaste relatie heeft met een vrouw met wie hij een kind heeft;

Dat een vergissing gemaakt in het verleden niets meer te maken heeft met de realiteit van vandaag;

Dat op geen enkel moment blijk gegeven wordt waarom verzoeker heden nog een gevaar zou vormen voor de openbare orde;”.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.4 In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard, wat betekent dat verwerende partij van oordeel is dat er geen redenen zijn om verzoeker te machtigen tot een verblijf in het Rijk.

3.5. De verwerende partij beschikt bij de beoordeling van de gronden om een verblijfsmachtiging toe te kennen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet over een ruime appreciatiebevoegdheid. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij valt over het gedrag van verzoeker, met name het schijnhuwelijk dat hij in 2009 heeft aangegaan en dat door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen op 17 juni 2010 werd vernietigd. Dit is een definitieve uitspraak en verzoeker kan zich te dezen niet dienstig verschuilen achter *“een communicatiefout met zijn voormalig advocaat [waardoor] er niet tijdig in beroep gegaan werd bij het Hof van beroep te Antwerpen tegen deze beslissing;”*. Verwerende partij besluit hieruit, *“Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren.”* Verzoeker is van oordeel dat deze feiten achterhaald zijn en dat op geen enkel moment blijkt waarom hij heden nog een gevaar zou vormen voor de openbare orde, maar te dezen dient de Raad op te merken dat de ruime discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet wordt begrensd door de verplichting dat de inschatting van het gevaar voor de openbare orde een actueel karakter dient te hebben. Het kan niet als kennelijk onredelijk bestempeld worden dat de verwerende partij een vreemdeling die in het verleden heeft getracht de Belgische overheid te misleiden niet wenst te machtigen tot een verblijf in het Rijk. Dit laat onverlet de mogelijkheid van verzoeker om een gezinsherenigingsprocedure op te starten *“met de vrouw met hij een kind heeft”* en waaraan de eerste bestreden beslissing herinnert wanneer ze stelt, *“Wat betreft de relatie en samenwoning die betrokkene momenteel onderhoudt met Mevrouw [S.T.]; om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in art. 10 §1 eerste lid 5° van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie.”*

Het eerste middel is ongegrond.

3.6. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt na het citeren van de betrokken bepaling:

“Dat het recht op gezinshereniging dient gerespecteerd te worden;

Dat door het uitvaardigen van de kwestieuze beslissing geen juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische openbare orde anderzijds;

Dat de kwestieuze beslissing helemaal niet op zorgvuldige wijze genomen werd;”

3.7. De bestreden beslissingen vormen geen uitspraak over een gezinsherenigingsprocedure. Zoals reeds gesteld verhinderen de bestreden beslissingen niet dat verzoeker een dergelijke procedure opstart.

3.8. Het instituut van het huwelijk raakt de Belgische openbare orde. Verzoeker toont met zijn beknopt betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds en de belangen van de Belgische staat anderzijds die bestaan uit het doen naleven van de verblijfs-reglementering en het afdwingen van respect voor het instituut van het huwelijk. Evenmin toont hij met zijn overtuiging dat “*de kwestieuze beslissing*” niet op zorgvuldige wijze werd genomen een schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Het tweede middel is ongegrond.

3.9. In een derde middel werpt verzoeker op, *Schending van beginsel behoorlijk bestuur, beginsel van fair play, rechtzekerheidsbeginsel en machtoverschrijding, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel;* “.

Verzoeker betoogt als volgt:

*“Het beginsel van de fairplay houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen;
Dat het onredelijk en onzorgvuldig is te stellen dat verzoeker niet in aanmerking zou komen;
Dat er op geen enkel moment bewijs wordt geleverd dat verzoeker thans een actueel gevaar zou vormen voor de openbare orde;
Dat een gevaar voor de openbare orde een actuele bedreiging inhoudt op het moment dat de beslissing werd genomen;
Dat verzoeker zelfs geen strafrechtelijke veroordeling opliep;
Dat men rekening dient te houden met het gedrag van betrokkene, hetwelk in de loop der tijd veranderingen heeft ondergaan;
Dat verzoeker absoluut thans geen gevaar uitmaakt voor de openbare orde;
Dat de beslissing onwettig is daar zij tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt;
Dat nergens in de beslissing te lezen staat waarom verzoeker een “actueel”^U gevaar zou vormen voor de openbare orde waardoor de gemachtigde van de Staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de vaststelling kon komen dat de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond is;
Dat in een arrest van 22 mei 2012 (zaak C-348/09) het Hof van Justitie stelde dat er ook dient nagegaan te worden of dat het persoonlijk gedrag van de betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, wat in de regel de vaststelling vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten;
Dat hierbij het evenredigheidsbeginsel in acht genomen dient te worden, wat inhoudt dat dient nagegaan te worden of de voorgenomen beperkende maatregel geschikt is om het ermee beoogde doel te verwezenlijken en niet verder gaat dan nodig is voor het bereiken van dat doel;
Dat huidige beslissing geen beoordeling bevat of dat verzoeker de neiging vertoont om crimineel gedrag te vertonen in de toekomst;
Dat de beslissing derhalve geen beoordeling bevat die specifiek betrekking heeft op het werkelijke, actuele en ernstige karakter van een bedreiging die verzoeker zijn gedrag zou vormen voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving;”.*

3.10. Waar verzoeker opnieuw van oordeel is dat in deze het actuele gevaar voor de openbare orde telt kan verwezen worden naar de bespreking van het eerste middel. Er kan nog wel aan toegevoegd worden dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar zaak C-348/09 van het Hof van Justitie. Deze zaak gaat over een EU-onderdaan die een strafrechtelijke veroordeling oploopt en de toepassing van richtlijn 2004/38/EG. Verzoeker is geen EU-onderdaan en valt niet onder de toepassingsfeer van voormelde richtlijn. Verzoeker kan de regel die stelt dat er slechts een einde kan worden gesteld aan het verblijf van een EU-onderdaan in geval van een actuele bedreiging voor de openbare orde, neergelegd in artikel 43 van de Vreemdelingenwet, niet dienstig gaan doortrekken naar vreemdelingen die geen EU-onderdaan zijn en vallen onder de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.11. Het instituut van het huwelijk raakt zoals gezegd de openbare orde. De openbare orde betreft dus niet alleen strafrechtelijke veroordelingen.

Het derde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA